

norste Regjering har, idet den forelagte Odelsthinget dette Forslag — det var for omtrent 1 Aar siden — taget særligt Hensyn til Verdenspostforeningens Bestemmelser. Ved at gennemlæse Motiverne til den norste Regjering's Forslag, vil man atter og atter støde paa Bestemmelser, ved hvilke denne Regjering har søgt at rette sig efter Verdenspostforeningens saa meget som muligt, og det er vist ganske rigtigt, idet det er i høi Grad til Vættelse saa vel for Postvæsenet som for Publikum, at der ikke findes to forskjellige Bestemmelser for det samme Forhold; thi man farer jo da let bild deri. Med Hensyn f. Ex. til delvis Frigjørelse for Forsendelser er det jo for Diebliffet her i Danmark Reglen, at naar en Forsendelse kun er delvis frigjort, skal der betales det Dobbelte af fuld Porto minus de paafløbende Frimærkers Værdi, medens der i Verdenspostforeningen er den Bestemmelse, at der kun skal betales det Dobbelte af, hvad der mangler i fuld Porto. Jeg tror, at det er en ligefrem Forbedring, naar der gives den samme Regel for Indlandet. Naturligvis skal man imidlertid ikke tage Andet, end hvad der maa kaldes Forbedring. Jeg kunde nævne flere Ting, som Udvalget har været fristet til at optage, men som det ikke har optaget. Naar Eftertællingen er affattet i Verdenspostforeningen, tror jeg, at det en Gang vil komme dertil ogsaa her; thi det er nærmest en Overtro, at det er sikkrere at bruge Postfunktionærer som Vidner i Stedet for anden Mand, og det kommer Postvæsenet til at lide under, idet det kan være, at den Paagjældende ikke har Øvelse i at eftertælle, men Postvæsenet har jo Erstatningspligt, enten han har eftertalt rigtig eller ikke. Fremdeles findes der i Verdenspostforeningen, og den norste Regjering's Forslag har optaget denne Indretning, Forretningspapirer, papiers d'affaires; men dertil er der her i Danmark næppe den samme Trang, fordi vi kunne sende Breve, der veie indtil $\frac{1}{2}$ Pund (I den rigns ministeren [Ingersleb]: Det er netop Sagen). Ja, deri har den ærede Minister Ret, at det er Sagen, og derfor har Udvalget heller ikke taget det Spørgsmaal op; men paa den anden Side kan man heller ikke her sende som Brev Noget, der veier over $\frac{1}{2}$ Pund. I den Henseende er det foreslaaet i den norste Lov, at der kan sendes baade Breve, Brevkort og Postforsendelser, der veie indtil $\frac{1}{2}$ Kilogram, det vil sige, indtil 1 Pund — ja, jeg forstaar ganske vist ikke, hvorledes et Brevkort kan veie saa Meget, men det staar der nu. Dernæst vil jeg gjøre opmærksom paa en anden Ting, som er optaget i den norste Lov efter Verdenspostfor-

eningen, som vi ogsaa have taget, og som den ærede Minister forhaabentlig vil kunne gaa ind paa, nemlig at sætte Grundtagten for almindelige Pengebreve ligesom i den norste Lovs § 8 til almindelig Brevporto; men dertil kommer i Norge endnu et Rekommandationsgebyr af 10 Ore og et Assurancagebyr af 5 Ore, i Alt 25 Ore eller omtrent det Samme, som vi foreslaa, og som vi have i Diebliffet; men naar et Værdibrevs Indhold ikke overstiger 50 Kr., betales der intet Assurancagebyr, og alttaa koster Pengebrevet i saa Fald kun 20 Ore. Det er alttaa Noget, som Norge har forud for os. Jeg tror heller ikke, at Udvalget vil have Noget imod, hvis den ærede Minister ønsker det, at vi i Stedet for at sætte Pengebrevtagten til at være foruden Tagten for et almindeligt Brev som Grundtagt og en Forsikringspræmie af 16 Ore for et Beløb af indtil 200 Kr., sætte et mindre Beløb f. Ex. 12 Ore som Forsikringspræmie. Naar man har valgt 16 Ore, er det, fordi man har ment, at det mindste Pengebrev ikke maatte koste Mindre end et anbefalet Brev, som koster i Gebyr 16 Ore, ganske vist et temmelig høit Gebyr. I det norste Regjering's forslag er Anbefalingsgebyret sat til 10 Ore; jeg veed ikke, hvad det er for Diebliffet i Norge. Endelig skal jeg til Slutning kun gjøre en kort Bemærkning om de Ændringsforslag, som ere stillede med Hensyn til Byposten under Nr. 30 og 31. Det sidste af disse Forslag, der er stillet af det ærede Medlem for Nørre-Sundby (Tutein), gaar ud paa, at Paragrafen i Regjering's forslaget skal udgaa, saa at Byposten ikke skal have noget Privilegium; men om dette end ved det første Diekast kunde have noget Tiltalende ved sig, tror jeg dog, at der er større Fare derved; thi det, hvormed det gjælder, er, at det ikke skal være aldeles frit at oprette saadanne private Foretagender, at ophænge Brevkasser, oprette Byposter og aabne Kontorer til Befordring af Breve og Pakker. Hvis det ærede Medlems Forslag vedtages, er der forsaavidt fri Konkurrence, og der kan komme den ene konkurrerende Bypost efter den anden, vi kunne faae ophængt en Mængde forskjellige Brevkasser, og der kan frembringes en høi Grad af Forvirring ved saadanne. Derfor tror jeg, at man vil have tilstrækkelig Betryggelse, naar man bestemmer, at for Fremtiden maa Ingen ophænge Brevkasser, oprette Byposter eller aabne Kontorer til Befordring af Breve og Pakker i Brevform uden Postbemyndelsens Tilladelse. Naar Udvalgets Flertal stiller sit Ændringsforslag saaledes, at det bruger Udtrykket „Postvæsenets Til-